

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĪ

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

8

— Nu tad atrotīsim piedurknes!

G. VĪNDEZIS

MĪLO «DADZĪT»!

«DADZĪT»!

S. g. 26. februārī vīrs bija aizbraucis uz Madonu un partikas preču veikalā, kas atrodas pretī universālveikalam, nopirka pudeli «Rīgas iesala dzēriena». Šo dzērienu bija ražojusi Madonas rajona Patērētāju biedrība. Mājās taisijām valā un gribējām atspirdzināties, bet aromāts likās divains. Un tikai tad pudelē ieraudzījām beigtu peli. Dzert vairs negribējās, un garastāvoklis bija sabojāts. «Dadzīt!» Esi nu tik labs un nosūti šo iesala dzēriena pudeli ar visu piedevu atpakaļ firmai pēc piederības.

V. ROMAŠOVA,
Rīgā

CIEN. «DADZĪT»!

Biju apdrošinājusies par tūkstoš rubliem pēc jauktās dzīvības apdrošināšanas noteikumiem. Pretī saņēmu polisi ar sēriju 00001 Nr. 230028. Pēc līguma termiņa izbeigšanās 1986. g. 31. janvārī man vajadzēja saņemt iemaksāto summu. 1986. gada 7. februārī griezās Proletāriešu rajona apdrošināšanas inspekcijā. Te man pastaidroja, ka nevar atrast manus dokumentus, un lūda piezvanīt pēc nedēļas. Tieši pēc nedēļas inspekcijas vadītāja solīja visu noskaidrot un nokārtot, bet, kad piezvanīju vēlreiz, viņa pieklājīgi paskaidroja, ka, mainoties aģentiem, esot nokļūduši dokumenti, un atkal lūda piezvanīt pēc nedēļas. Arī tad neizdevās neko noskaidrot.

Nu jau pagājuši vairāki mēneši, kopš beidzies mans apdrošināšanas termiņš, bet izrādās, ka manas darbavietas grāmatvedībā joprojām turpina atvilkt apdrošināšanas iemaksas, kaut arī, rūgtās pieredzes mācīta, apdrošināties vairs nevēlos.

S. JANSONE,
Rīgā

1985. gada vidū rakstīju vēstuli Cēsu rajona padomju saimniecībai «Līgatne». Šis saimniecības konservu cehs bija saražojis galda mārutkus — skābu melnu masu. Savā naivumā biju nopirkusi trīs šo mārutku burciņas. Drīz saņēmu atbildi, ko bija parakstījuši divi darbinieki — saimniecības konservu ceha priekšiece I. Cikute un laboratorijas vadītājs P. Rugainis. Viņi izklāstīja galda mārutku ražošanas tehnoloģiju. Palielījās, ka visus fizikāli ķīmiskos rādītājus regulāri pārbauda ne tikai saimniecības speciālisti, bet arī bijušās augļu un dārzeņu saimniecības centrālās laboratorijas un Cēsu rajona sanitāri epidemioloģiskās stacijas darbinieki.

Pēc tam padomju saimniecības konservu ceha administrācija tomēr atvainojās par nodarītajiem zaudējumiem un apsolīja oktobrī man atstāt vairākas standartam atbilstošas galda mārutku burciņas.

Kādi nu tur lieli zaudējumi! Tomēr gaidīju oktobri. Tas pienāca un pagāja. Kļuva skaidrs, ka līgatnieši solījumu aizmirsuši. Piezvanīju un atgādināju. Apsolīja nosūtīt, un atkal iestājās klusums. Zvanīju atkal. Atkal tas pats. Beidzot ceha priekšiece noskaitās:

— Kā jums nav kauna! Nieka dēļ šitādu brēku celt! Nudien brīnums! — un tā tālāk.

Es tiešām esmu ļoti izbrīnījusies par to, cik maz šiem brāķdāriem rūp savas līrmas gods. Un tāpēc tagad rakstu Tev, mīlo «Dadzīt»!

MIRDZA KĻAVA,
Rīgā

DĀRGO «DADZĪT»!

Nesen Dobeles veikalā nopirku sauso zemeņu ķiseļi, ko bija ražojusi un iepakojusi Alojās stērķeļa-spirta rūpnīca. Iepakojšanas datums — 1985. gada 20. decembris. Par to samaksāju 4 rubļus 32 kapeikas.

Attaisīju paku, lai izvāritu garšīgu ķiseļi. Bet ko es tur ieraudzīju? Ķiseļa pulveris bija piebārstīts ar dažādiem gružiem — sausu zāli, papīra gabaliņiem, metāla saspaudēm. Un piedevām tam visam klāt vēl smiltis.

Dārgo «Dadzīt!» Kā Tu sapratīsi, ķiseļi ēst man neiznāca. Toties uzrakstīju vēstuli Tev.

V. BUMBIERE,
Dobelē

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«KATLIŅŠ»,

«PĀRDOMAS SAIPUS LETES»

kas vāra ātri un saglabā produktus vitamīnus, bet kam nevar iegādāties rezerves blīves, bija aprakstīts pag. gada 24. numurā.

Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču pārvaldes priekšnieks M. Atamanukovs šajā sakarībā atbild, ka šogad tiks veikti papildu pasākumi gumijas blīvju iepirkšanai citās republikās.

Cerēsim, ka minētie pasākumi vainagosies ar sekmēm. Citādi nāksies noorganizēt blīvju ražošanu tepat mūsu republikā, jo nevar taču pieļaut, ka augstvērtīga tērauda katliņi tiek aizsviesti nieka blīvītes dēļ.

«AK NEPĀRMET, NEPĀRMET MAN...» —

tik emocionāli «Dadzis» lūdzās pag. gada 24. numurā, jo viņš nesaprata, kāpēc aizsērējušas kanalizācijas remonts jāstiepj mēnešiem ilgi.

Rīgas pilsētas izpilddomkomitejas Dzīvokļu pārvaldes priekšnieka vietnieka v. i. I. Lišmanis paskaidro, ka 72. DzER priekšniekam V. Jermakovam par pieļauto vilcināšanos nama kanalizācijas sistēmas aizsērējuma likvidēšanā izteikts rājiens un nav izmaksāta prēmija par trešo ceturksni.

«SVEICINĀTI!»

(.) Man laimējās nopirkt kastī stikla ar tieši tādiem izmēriem, kādi vajadzīgi manai siltumnīcai. Tā savu vēstuli pērnā gada 24. numurā iesāka «Dadža» lasītājs A. Hildebrands no Kuldīgas rajona. Un pastāstīja, ka vajadzīgā izmēra stikla loksnes bijušas izvietotas tikai kastes ārējās malās.

Stikla rūpnīcas «Sarkandaugava» direktors J. Kandinovs atvainojas A. Hildebrandam par sagādātajām nepatīkšanām, kas radušās stikla nolaidīgas iesaiņošanas dēļ. Šis notikums apspriests rūpnīcas kolektīvā.

««DADZĪT»!»

— tā pērnā gada 24. numurā iesāka savu vēstuli A. Elksnis no Kuldīgas. Un pastāstīja, ka 12. ceļu remonta un būvniecības pārvaldes vadība jau 1984. gadā solījusi uzlabot 2. līnijas autobusu pieturu «Lauku mājas», taču to nav izdarījusi.

Kā raksta autotransporta un šoseju ministra vietnieks V. Pospelovs, pasažieru platforma vecāku cilvēku un bērnu iekāpšanas ērtību uzlabošanai autobusu pieturā «Lauku mājas» pašlaik ir iekārtota.

Kuldīgas 12. ceļu remonta un būvniecības pārvaldes vadībai aizrādīts par platformas iekārtošanas darbu neattaisnotu novilcināšanu.

bija izklāstītas š. g. 1. numurā. Tās bija radušās tāpēc, ka augļu un dārzeņu veikalā darbinieki pieļāva tirdzniecības noteikumu pārkāpumus.

Rīgas Augļu un dārzeņu tirdzniecības apvienības ģenerālais direktors N. Mihailovs mums atbild, ka šogad tiks veikti papildu pasākumi, lai nodrošinātu noteikumu pārkāpumu neizpildi. Tagad pārdomas radušās viņpus letes stāvošajiem veikalā darbiniekiem, jo «... veikala Nr. 43 vadītāja L. Sokolova par zemo prasību līmeni pārdevēju darbā, kā arī par sliktu pārdevēju darba kontroli, par administrācijas norādījumu neizpildi pazemināta uz 6 mēnešiem par pārdevēju.

Pārdevējai A. Ziemelei par rupju izturēšanos pret pircējiem un sūdzību un ierosinājumu grāmatas neizsniegšanu, kā arī par administrācijas norādījumu savlaicīgu neizpildi izteikts stingrais rājiens.

Veikala Nr. 29 vadītājas vietnieci G. Ivanovai par sūdzību savlaicīgu neizskatīšanu un atbildes nesniegšanu pircējiem izteikts stingrs brīdinājums.

Informācijas dienā veikala vadītājiem atkārtota instrukcija par sūdzību un ierosinājumu grāmatu un vēlreiz atgādināts, ka sūdzību un ierosinājumu grāmatā ir stingras uzskaites dokumenti. Veikala vadībai jāgādā, lai tiktu novērstas paviršības sūdzības izskatīšanā, kā arī likvidēti cēloņi, kas šādas ierakstus izraisa.

Apvienības veikalu vadītāji tika stingri brīdināti: par sūdzību un ierosinājumu grāmatas instrukcijas neievērošanu viņus bargi sodīs.

«GOD. «DADZĪT»!

Mēs, Rūjienas ielas 6. nama iedzīvotāji, gribam noslēgt līgumu ar kādu akrobātu, lai viņš no mūsu pagriba uznestu malku, — tā savu vēstuli «Dadža» 1. numurā iesāka A. Bedoša no Rīgas.

Uz šo vēstuli Rīgas pilsētas Maskavas rajona Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes priekšnieka vietnieks b. J. Cervjakovs atbildēja pavisam Tsi: tagad 32. DzER strādnieki pakāpienus uz pagrabu ir salabojuši.

«KUR PALIKUŠI AUTOBUSI!»

— to vēlējās uzzināt valcēnieši, kas dzīvo Raiņa ielas galā, un arī «Dadzis» š. g. 3. numurā.

Uz šo publikāciju atbildēja Valakas rajona izpilddomkomitejas priekšsēdētāja vietnieks O. Nuķis. Atzinis, ka saskaņā ar Raiņa ielas tilta rekonstrukciju daļai pilsētas iedzīvotāju patiešām radušās neērtības, O. Nuķis norāda, ka pilnībā atjaunot autobusu kustību varēs tikai pēc jaunā tilta nodošanas ekspluatācijā. Bet tas saskaņā ar plānu notiks jau šā gada III ceturksnī, precīzāk — septembra pēdējās dienās.

PE VISS VAINIGS ŪDIŠ!

Notik brīnam piekte stāve.
Paķērs mačalk, līd zem duš.
Kamēr es a ziepēm rāves,
Vairs — ne silts, ne oksts, tik — čuš.
Sose vanne sakņup drūms.
Ka le nost sov dabe šūms!

Ta uz pierme stāv es zvane,
Drebedams ka brids iekš snieg.
— Mudig nāc, — man sace Žanels,
— Krān vel tecan ka pa dieg.
Aš sov palag apkārt sviets,
Āzmiers veš un smēramziets.

Es pa kāpnem leje lide,
Ta ka peoguš būt spārn.
Ogš kāp Emm, nu tieš pa videm
Izplētes ka izpūrs vārņ.
Erodzes mār, blāv: — Glāb! Spoks!
Nokriņ garšļoks, atmets roks.

Saskrēj cilik kāpņ telpe.
Spiedz ka sirēn bižain čirk:
— No tād skat var pemierst elpet!
Te ir trakak ka iekš cirk!
Bet es stāve, sakērs gāl,
Pliks ka nār iekš izstāj zāl.

— PAR KO TAM! VIŅŠ TAČU AR SIETU ŪDENI NES...
— PAR UZLABOJUMU. TAGAD VIŅŠ NES AR DIVIEM!

ERUSMANIS

— VELNS TEVI DĪDĪJA IZPŪST NO ODA ZILONI!

D.BREIKSS

— Dakter, izrakstiet man, lūdzu, narkozil
Ārsta kabinetā sēdēja normāla izskata vī-
rietis vidējos gados. Arī ķirurģs bija vidējos
gados, šo to dzīvē pieredzējis, bet šāds gadī-
jums viņam nāca priekšā pirmo reizi. Tas bija
pārāk tiešs uzbrukums.

— Savādī, — ārsts sacīja. — Jums vajag...
— Narkozil, — vīrietis nelokāmi apstiprināja.
Ārsts iekrampējās krēsla atzveltnē.

— Varbūt jums nepieciešama operācija! —
viņš mēģināja pārņemt iniciatīvu.

— Nē, tikai narkoze, — vīrietis palika pie
sava.

— Tas nav iespējams, — ķirurģs paskaidroja,
lēni un skaidri izrunādams katru vārdu. — Ope-
rāciju dažreiz izdara bez narkozes, bet nar-
koze bez operācijas nav iespējama.

— Arī pie jums darbojas komplekts likumi, —
vīrietis teica un bēdīgi nopūtās. — Narkozil ar
operāciju — lūdzu! Narkozil vienu pašu — ne-
kādā gadījumā. Bet sakiet, cienītāls, kā lai es
tīķu pie ētera, ja to nevar dabūt nevienā vei-
kalā, nevienā aptiekā!

— Taisnība, ēteri nevar nopirkt. Bet kam jums
tas!

— Tūlīt paskaidrošu, — vīrietis sarosījās.
— Ēteris diemžēl ietilpst degvielas sa-
stāvā, bez kuras mikrodzinējs «MK-12» nekust
no vietas. Mikrodzinēju, kas izgatavots Maska-
vas ražošanas apvienībā «Znamja Revolūcijā», es
šogad nopirku «Bērnu pasaulē». Pulka tagad
čīkst, sieva mani sauc par dulburi, jo es esot
izsviedis zemē deviņarpus rubļu. Ēteri mūsu
republikā var ar uguni meklēt. Aptiekās rei-
zēm mēdz būt, bet tikai uz receptēm.

— Tā nu tas ir, — ārsts piekrita. — Diemžēl
es nevaru līdzēt. Es jūs saprotu, taču izrakstīt
ēteri man nav tiesību!

— Tad izrakstiet kādu ledarbīgu recepti
tiem cilvēkiem, kas organizē šādu preču ie-
pirkšanu mūsu republikai! — vīrietis iesaucās.

Ārsts vēlreiz vērigi palūkojās pacientā. Nē,
viņš bija pilnīgi normāls. Viņš jau nu gan.

A. JORIKS

ERUSMANIS

— KĀ TĀDU MASU VAR PACELT AUGŠĀ!
— TĀPAT KĀ EKONOMIKU — AR PAĀTRINĀJUMU.

E. OZOLIŅŠ

Ar prieku informējam mūsu lasītājus, ka nesen ir izdarīts drosmīgs atklājums jokošanās nozarē. Andris Jakubāns, kam pieder atklājēja gods, ziņo («L. un M.» Nr. 6, 1986), ka «Literatūriņā un Māksliņā» jokojas «galvenokārt tie autori, kas guvuši panākumus tikai nopietno mākslu jomā. Tātad amatieri un diletanti humorā. Profesionāļi, savukārt, koncentrējas ap «Dadzi». Reizēm gan, tāpat kā lielajā sportā, isti nevar izšķirt, kurš isti ir profesionālis, kurš amatieris». Jā, kas to būtu domājis! Nu ko, cepuri nost. Gaidīsim no mūsu mīlā Andra Jakubāna vēl daudz jaunu un tikpat interesantu atklājumu.

KLĪVERSALAS INDRIKĪS

Lai varētu būt centrā visam, cilvēkam vispirms jābūt savā vietā.

Durvis var parādīt citi, bet izeja jāmeklē pašam.

ARMĪNS LEJIŅŠ

VAINĪGO MOKA SIRDsapziņa?

Nesen Ventspilī noticis miklains gadījums. Pie dežurējošā milicijas darbinieka pieskrējis uztraucies vīrietis un lūdzis divainu palīdzību:

— Glābiet! — viņš teicis. — Mani moka murgi. Pa sapņiem es dzīvoju svešos dzīvokļos.

— Tas nav labli! — milicis izteicis līdzcietību. — Bet kur jūs esat pierakstīts?

— Savā dzīvoklī! — nepazīstamais atbildējis. — Bet, tikko pienāk nakts un es aizmiegu, ierodas kaut kādi sveši cilvēki un ved mani uz saviem dzīvokļiem.

— Tas nav patīkami, — milicis piekritis. — Un uz kuriem svešiniekiem jūs ved?

— Kā nu kuru reizi, — uztrauktais vīrietis sacījis. — Dažreiz tieku aizvilināts uz Kārļa Marksa ielas trīsdesmit sestās mājas pirmo dzīvokli, citreiz atkal atrodos Ļeņina ielā divi simti četrdesmit deviņā numura deviņajā dzīvoklī, bet pēdējā laikā visbiežāk nokļūstu Fabriciusa ielā deviņpadsmit, septītajā dzīvoklī... Pamostos aukstos sviedros. Nākamajā dienā nevaru strādāt. Sāp galva un dreb rokas.

— Pavisam slikti, — milicis piekritis. — Bet ko jūs isti no manis gribat? — viņš beidzot jautājis.

— Sauciet tos nekaunas pie kārtības, lai viņi nevilina mani uz saviem dzīvokļiem! — uztrauktais vīrietis teicis.

— Ar kādām tiesībām? — kārtības sargs noplātījis rokas. — Viss taču notiek sapņos. Ejiet labāk pie neiropatologa! Un vispār, kā jūs sauc un kur jūs strādājat?

Uz pēdējo jautājumu tramīgais vīrietis nav atbildējis. Iesaucies tikai «Pie neiropatologa biju. Nepalīdz!» un pazudis tikpat negaidīti, kā parādījies.

So gadījumu man atstāstīja paziņa, kad nesen Ventspilī pārbaudīju kādu sūdzību. Stāstījums mani ļoti ieinteresēja, jo vēstulē figurēja tie paši dzīvokļi, kas sapņos rādījušies uztrauktajam vīrietim.

Dzīvoklī K. Marksa ielā 36 sastapu pilsoni U. Bojāru.

— Mani kopā ar sievu iemitināja šajā dzīvoklī uz neilgu laiku, — viņš stāstīja.

— Mūsu mājā Rozenberga ielā 17 notiek kapitālais remonts. Darbus pasūtīja Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvalde. Remontu apņēmās izpildīt Ventspils Remonta un celtniecības pārvalde. Neilgais laiks sprīdis pārtapis ilgoš gados. Dzīvoklis bez ērtībām. Esam meklējuši palīdzību Ventspils pilsētas partijas komitejā, pilsētas izpildkomitejā, Ventspils pilsētas tautas kontroles komitejā. Bet remonts joprojām notiek tikpat gausi. Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes priekšnieks R. Muraško pēc katra atgādinājuma dod jaunu solījumu. Un no jauna to nepilda...

Ļeņina ielā 349—9 dzīvo Gūtmaņu ģimene. Dzīvokli saplaisājušas sienas, grīda ieliekusies, logus nevar ne atvērt, ne aizvērt.

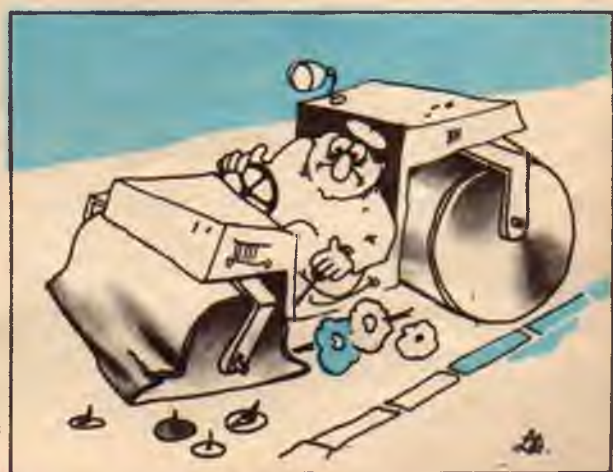
— Esam šeit iemitināti uz laiku, — Elga Gūtmane stāsta. — Tā vismaz mums teica. Bet nu jau mokāties trešo gadu. Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes vīri vaino Remonta un celtniecības pārvaldi, tā savukārt pārmet neizdarību viņiem pašiem.

Visnepatīkamāko iespaidu tomēr atstāj mītne Fabriciusa ielā 19. Septīto dzīvokli aizņem Smiltiņu ģimene. Telpas bez ērtībām. Ūdens nav. Tualete nedarbojas. Kanalizācija ir avārijas stāvoklī. Visā namā antisantitāri apstākļi.

— Esam šeit iemitināti uz laiku, — Emma Smiltiņa žēlojas. — Diemžēl uz nenosakāmu...

Domāju, ka vīrietis, kurš sūdzējās par murgainiem sapņiem, varētu būt Ventspils pilsētas dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes priekšnieks R. Muraško. Jo viņš taču vislabāk zina, kādos apstākļos jau trešo gadu mokās Bojāru, Gūtmaņu, Smiltiņu un citu irnieku ģimenes. Un tāpēc ikreiz pamostas aukstos sviedros, kad nosapņo, ka pašam jādzīvo kādā no tiem pagaidu dzīvokļiem.

J. JUZEFS

VAR BŪT

Nav darbu iespēja
katrreiz literatūra,
Bet drīzāk —
iespiešanās
literatūrā.

GALVENAIS

Ar to,
ko esi pantojis,
Tu slavu
esi mantojis.
Bet nē —
tu neesi slavas kārs,
Tev galvenais ir
honorārs.

TĀ IR

Es esot nepieklājīgs,
Pikti nolikdams klausuli.
Nē, es nolieku klausuli,
Lai neķjūtu nepieklājīgs.

Cienījamie biedri fabulu rakstītāji!
Mēs, Jūsu sacerējumu varoņi, griežamies pie Jums nopietnā lietā. Jau daudzus gadus, atdarinot savus priekštečus, Jūs izmantojat zvērus un putnus, lai viņos personificētu žūpas, muļķus, tenku vāceles un citus negatīvus tips. Ilgi mēs cietām šo netaisnību, bet galu galā nolēmām pateikt, ko par to domājam.

Daudzās fabulās tiek attēlots visu cienītais Lācis. Taisnība, mūsu pekainais draugs tiešām mīl gulēt. Arī tas nav noliedzams, ka Lācis gulēdamas zīž ķepu. Bet sakiet, vai kādam tāpēc rodas kāds sliktums! Starp citu, kā Jums tas ir labi zināms, daži Jūsējie guļ vēl pamatīgāk, turklāt gulēdami viņi zīž nevis ķepu, bet iestādes vai radošas organizācijas algu fondu!

Vēl varam minēt Zagatu. Jūs to uzskatāt par plāpu, bet Zagatas plāpāšana taču ir sākums. Paskatieties, kā darba laikā kantoros, birojos un pārvaldēs pie kafijas tases plāpā dāmas, kam šajā laikā vajadzētu cītīgi strādāt!... Un kur tad bezgalīgās telefona sarunas par personiskām lietām! Zagatai ne mūžam netikt viņām līdz.

Jums, cerams, būs zināma Krilova fabula, kurā dižais dzejnieks izsmej Ēzeli, Pērtiķi, Āzi un Lāci. Izsmej tāpēc, ka viņi, nebūdami muzikāli izglītoti, uzstājušies ar mūzikas priekšnesumiem. Piekritām. Ēzeļa un pārējo kvarteta dalībnieku kritika ir vietā

un pamatota. Bet viņi, piedodiet, nav uzstājušies sporta pilīs, nav izmantojuši dārgu aparāturu. Taču cik nav saradies kvartetu, kuru mākslinieciskais līmenis ir vēl zemāks? Kā viņi šķobās, kā viņi gorās, kā lēkā pa skatuvi! Sakiet, ko gribat, bet mūsu Pērtiķis un Āzis tiem līdzi netiek.

Esam sašutuši arī par salīdzinājumiem, kādi bieži vien dzirdami cilvēku sarunās. Piemēram: «Viņš atkāto vienu un to pašu kā papagailis.» Kāpēc jāsaka «kā papagailis»? Aizejiet uz jebkuru viesnīcu, nostāieties netālu no administratora lodziņa un jūs dzirdēsiet nepārtraukti vienu un to pašu frāzi: «Vietu nav! Vietu nav! Vietu nav!». Katram objektīvam indivīdam jāatzīst, ka papagaiļiem ir ievērojami lielāks vārdu krājums.

Varētu minēt arī citus piemērus, bet mums šķiet, ka pietiks. No sacītā pietiekami skaidri redzams, ka fabulu rakstītāji zvērus un putnus rāda greizā spogulī! Nav ko slēpties aiz mūsu mugurām! Runājiet atklātu valodu!

Faunas pārstāvju uzdevumā:

Lācis — Olimpiādes dalībnieks,
Krokodils — humora un satīras meistars,
Vilks, Zaķis — kinoaktieri,
Runcis Leopolds un citi.

Atklātās vēstules norakstu pareizību
apliecina V. LANDO.

MĀKSLAS STĀSTI

Domu apmaiņā dažkārt piedalās
arī tādi, kuriem ir ko teikt.

Diskusijā tā arī nenoskaidrojās,
kas ir avīze, kas laikraksts.

Orķestris spēlēja tik klusu, ka bija
iespējams pat dejot.

Estrādes mūzika kļūstot klusāka!
Varbūt lāgā vairs nedzirdam!

Komponē jau dziesmas arī dziedāšanai.

Dažs, lai arī glezno tikai ievērojamus cilvēkus, neķļūst ievērojams cilvēks.

Gadās, humoristam pašam piemīt
humora izjūta.

Proza dzejā vai dzeja prozā? Kā
grib, tā groza.

Viens glezno, kā prot; otrs —
kā izjūt; trešs — kā iznāk.

ANDRIS BRIEDIS

— SKOLAS DIREKTORU! MAZLIET UZGAIDIET, VIŅŠ TĻIT BEIGS.

M. RAMANE

— INTERESANTI, CIK VIŅŠ DOD!

E. OZOLINS

ARČIBALDA HŪTE

Arčibaldam pirtī pazuda hūte. Ne jau kaut kāda pļecka no sintētikas, bet īsta platmale no tumšajai velūra.

Arčibalds bija neganti pārskaities.

— Es tam rīkļu rāvējam rādīšu! — viņš sauca, rokas pret nezināmo platmales zagli kratīdams. — Es viņu mīkstu pataisīšu! Es viņam...

Mēs mierinājām Arčibaldu, kā mācēdami. Fridolīns glāstīja viņam plecu un dudīnāja:

— Nu kušīn, kušīn! Gan viss būs rozā!

Es savukārt piedāvāju vislepnāko cepuri no savas garderobes.

— Tādas mantas nav nevienam! Tagad tādas valrs neražo! Esmu aplaupīts un izcūkots līdz mūša galam, — Arčibalds nerimās.

Pagāja ilgāks laika sprīdis, līdz Arčibalds daudz maz nomierinājās un spēja visu notikušo labi pārdomāt. Viņš drūmi rauca pieri, vārstīja lūpas un nez ko skatīja uz pirkstiem.

— Man tas brālis ir rokā! — beidzot Arčibalds pavēstīja. — Tā bilde man ir skaidra! Valnīgais ir pliksis, kurš gērbās blakus skapīti. Uh! Kā es viņu slānīšu! Saprotolet, veči! Slaukās viens blēdīgs tips man blakus rožainā peldpalagā. Ģimīš, es jums teikšu, kā Indlāņu kara cirvis, un acis tā vien šaudās, tā vien šaudās uz manu pusi. Kamēr ieskrēju atpakaļ pirtī pēc aizmirstās mačalkas, hūte prom, un tas žulks arī. Uh! Vēl atceros, ka viņam zem acs bija kārpa, zila kā plūme. Uh!

Nākošajā nedēļā Arčibalds katru vakaru grozījās pa pirts priekšelpu. Mēs ar Fridolīnu, protams, arī. Piektdienas pēcpusdienā vīrs ar kārpu bija klāt.

— Tas ir viņš, tas negēlis! — Arčibalds uztrauks čukstēja un rādīja ar pirkstu uz sīku vīreli krietni gados.

— Tu nekļūdi! — es drošības pēc pavaičaju. — Re, viņam galvā berete.

— Hūti! viņš valkā tikai svētku dienās. Vai arī iedams ar sievu uz teātri, — Arčibalds teica un vīkstīja dūres.

Svešnieks, neko jaunu nenojauzdams, nopirka biļeti un iegāja pirtī. Mēs ar Arčibaldu viņam sekojām.

— Paklau! — es vēl pēdējo reizi centos

vērst visu par labu. — Nepārsteidzies! Pierādījumu tev nav. Un pirts nav nekāds stadions, kur var ālētles. Kauties arīdzan pirtī nav atjauts.

— Es nemaz nedomāju blēdi kaustīt, — Arčibalds bija pavisam mierīgs. — Viss būs ļoti vienkārši, es viņam nosperšu bikses! Uh! Kā viņš man iekās!

Vīrs ar pumpu zem acs gērbās pie tā paša skapīša, kur pagājušajā reizē. Arčibalds iekārtojās blakus, bet mēs ar Fridolīnu pretējā pusē.

— Mēs nomazgāsimies pirmie, — Arčibalds mums čukstus izklāstīja savu kaujas plānu. — Kad žulks būs noslaucījis, jūs abi sacelsiet pirtī pamatīgu troksni. Tas ute līdīs lūrēt. Pa to laiku man bikses rokā, bet vietā nolīkšu, lūk, šito!

Arčibalds no somas izvilka kartona strēmeli ar kaligrāfisku uzrakstu «Atdod hūti! Dabūsi ūzas!». Un apakšā pilna adrese.

Man visa tā būšana likās šaubīga. Fridolīnam arī.

— Bet kur tu bikses liksi! Būs balgaiss skandāls! Milicija, meklēšana, kratīšana... Un ja atrod!

— Man viss ir izdomāts, — Arčibalds mierīgi paskaidroja. — Iegrudīšu vīstokli savā skapīti pašā apakšā. Kopš pirtī nedrīkst alu tempt, tur neviens velns nebāž degunu iekšā. Mazliet tikai jāizvāc drazas.

Kā tikai tur nebija! Papīri, veca pirtsslota, cauras zeķes, polietilēna driskas. Pēdīgi Arčibalds sagrābstīja netīru murskuli un, divos pirkstos to saņēmis, nesa uz atkritumu grozu. Pusceļā viņš apstājās un sāka lupatu purināt. Pavīdēja kaut kas zaļš. Arčibalda seja atplauka mulsā smaidā. Hūte! Pazudusi velūra hūte! Pamanījās mūsu nosodošos skatienus, Arčibalds mulsī ieklepojās.

— Khm! Nu jā! — viņš stomījās. — Lalkam pagājušajā sestdienā būs iekritusl.

Brīdi mēs visi trīs klusējām. Tad Arčibalds uzsīta man uz pleca un teica:

— Ejam, veči, pērties! Labi, ka tā iznāca. Nu pasakiet, ko gan es ar tā vīreļa biksēm būtu iesācis! Tās taču man par mazām, vai ne!

DOMU GRAUDI

Daudzi ieiet sevī, tikai ne visi tur kaut ko atrod.

Ja kāds meklē sevi, tas nenožīmē, ka viņš ir pazudis cilvēks.

Uz sēkļa nokļuvus arī tas, kam jūra līdz ceļiem.

Kur pārāk daudz talantu, tur vērojams pielūdzēju deficīts.

Vieni — audzina, citi — labo audzināšanas kļūdas.

Trāpīt var arī cita mērķi.

Vislaimīgākā roka ir tā, kas pielikta pie darba.

Ja patiesība ir vīnā, tad tā jau sen tur noslīkusī.

ARMĪNS LEIŅŠ

Var arī ar cepurēm kalnus sanest, ja tikai ir, kas cepures nes.

Kalam apkārt staigā-dams, neviens nav kalnā uzkāpis.

Tad ta māksla trāpīt mērķi — nevajag tikai garām šaut.

Pa asfaltētu ceļu arī grāvi ir vieglāk iebraukt.

G. UPĪTIS

Cik maz cilvēkam vajag un cik daudz jānopūlas, lai to sasniegtu!

Cienīja savu vārdu. Tāpēc publicējās ar pseidonīmu.

Ietaisi parādus, un tu zināsi, cik esi nepieciešams cilvēkiem.

N. TIHONČUKS

ANATOLS POTEKOVSKIS

«Szipilki», Varšava

PĀRPRATUMS

Restorānā «Kokoss» pie mums apsēdās pilsonis vārdā Venglovjaks, nekvalificēts intelektants, kas pagaldām strādā pie radiem.

— Liekas, Ščavņicam ir brīva vieta Dažādu sūkumu fabrikā, — viņš teica.

— Kam tev tas! — baronese Solovejčika pa-interesējās.

Venglovjaks pasūtīja puslitrū.

— Gudroju par kādu nekādu darbiņu, — viņš paskaidroja.

Iedzērām uz dāmu veselību un uz veselību vispār. Pēc tam Venglovjaks mazliet visu paskaidroja.

— Fuņam vēl nav ne četrdesmit, bet viņš jau pats sev pelna.

— Nedomā par to, — Bezpajčiks pamācīja.

— Runa nav par mani, — Venglovjaks teica.

— Es to uzskatu par vienkāršu ērmošanu, bet senči man piesienas.

— Kā jau senči, — baronese Solovejčika piezīmēja.

— Tieši tā, — Venglovjaks nopūtās. — Liekas, jūs pazīstat Ščavņicu.

— Pieņemsim, — dzejnieks Košons sacīja.

Venglovjaks pasūtīja puslitrū.

— Ščavņicam ir noliktavas pārziņa vieta. Iedzērām uz visu veselību.

— Un tad! — baronese Solovejčika apvaicājās.

— Varbūt šai lietā kaut ko varētu darīt! Saskatījāmies.

— Kādā lietā! — Kunkulīte Konkuļčiņanska pa-interesējās.

— Lai Ščavņica mani pieņem darbā.

Dzejnieks Košons pielēja visiem glāzītes.

— Uz Ščavņicas veselībul!

Iedzērām.

— Vai viņam ir radi! — Venglovjaks jautāja.

— Kam! — Kunkulīte Konkuļčiņanska pa-interesējās.

— Ščavņicam, — Venglovjaks paskaidroja.

— Ho, ho, — Bezpajčiks iesmējās.

— Nu tad viņš ņems kādu no radiem, — Venglovjaks nopūtās. — Nebija vērts runāt.

— Kas nav, tas nav, — mēs plekritām.

Galu galā, kāda mums par to dāja!

Priekšsēdētājs Ščavņica jau sen nevar pieņemt nevienu radnieku Dažādu sūkumu fabrikā.

Tāpat visi tur strādā.

VAI JUS JAU ZINĀJĀT, KA ...

...Liepājas papīrfabrika laidusi klajā unikālas aplokšnes? Pēc izskata tās atgādina parastās, taču neviena pasta nodaļa tās neņem pretī. Neņem tāpēc, ka unikālo aplokšņu indeksa tikls neatbilst standartam un šķirojamās mašīnas šādas aplokšnes sviež atpakaļ. Bet retumu kolekcionāri ir citādās domās nekā šķirojamās mašīnas, viņi par unikālajām aplokšnēm Liepājas papīrfabrikai saka miļu paldies.

...dzērienu ražošanas apvienība «Rīga» savu produkciju dažkārt iepilda suvenīrpudeļēs? Tās ir ļoti skaistas — augšējā daļa tām nav vis gluda, bet jauki rievota. Tik mākslinieciski augstvērtīgus stikla traukus nodot taras punktos būtu greks, tāpēc pieņēmējas tos iesaka nest mājās un noliikt uz kumodes. Cilvēki, kas ciena mākslu, tā arī dara.

...varbūtības teoriju ļoti uzskatāmi var pierādīt ar emaljētu baltu spaini, kas maksā trīs rubļus un piecdesmit kapeikas? Aizņemiet uz saimniecības preču veikalu un mēģiniet atrast tādu spaini, kam nav atdauzīta emalja! Varbūt jums tas izdosies, varbūt ne. Pēc tam mēģiniet atrast spaini, kam turas klāt rokura stīpa! Varbūt jums tas izdosies, varbūt ne. Pēc tam mēģiniet uzminēt, kāpēc Tirdzniecības ministrija, iepirkdama preces no citiem ekonomiskiem rajoniem, pietiekami rūpīgi nepārbauda preču kvalitāti! Varbūt jums to izdosies uzminēt, varbūt ne. Lai būtu kā būdams, jebkurā gadījumā jūs pārliecināties, ka varbūtības teorija patiešām ir pareiza.

A. VECKUMEĻŠ

U. MEZAVILKS

PEGAZU APLOCĪNS

RIMANTS ZIEDONIS

GALVAS

...galvas slīd virs miglas kā asteszvaigznes pūķis ar vienu galvu panaivs ar otru Zoržs Sands ar pārējām videovelis Gagarins Lutauss Cesterfilds tu pats vari izdomāt kas kurš no jums ir ģimenes galva mēs abi mēs esam pūķis vai jums patīk Zilonkaula vai kāda tur krasta iezemiešu iestīpotās tāpēc vertikālās galvas Gvimplēngalvas tādi galvas kūp Upsalā starp sējumiem saspiestas galvas uz mietiem tās galvas no Romas impērijas līdz Jersikai biste skat. kāpēc tik augstu nost to bisti urā kāpēc visi neblauj urrā galvas skrien kāda tam liela galva māte dzērāja tēvs samosvals pienaglojiet viņam ķiveri lai ir pēc vīrieša urrā tas tur neblāva urā mēs tev teicam ar galvu sienā to galvu skat. idejas izsprāga pa ausīm savācam savācam skat, kāds maurs aiz sienas sanatorijas baltas kā mīkstmieši mērkli mīrkst dūņu vannās galvas maisā un Čingizhanam bez muiņas galva īstenais loceklis galvas slīd virs miglas ...

Man šodien tava galva sāp.
Vai manējā tev nesāp

IZZIŅA

Ātrās medicīniskās palīdzības telefons —
«03».

D a d z i s

A. MUKAŠS

I. MELGAILIS

— MĪLA VIENDIENĪTE, MEISTARS IR KOMANDĒJUMĀ, PIENĀCIET RĪT.

U. MEZAVILKS

— VAI JŌS NEZINĀT, KUR TE VAR DABŪT ŠNABI!
— CHERCHEZ LA FEMME, JAUNAIS CILVĒK! MEKLĒJIET SIEVIETI!

E. RUSMANIS

Ļ. LAINERS

LOMAS UN MĀJIENI

No bērnodārza Kliņģernieku mamma atgriezās ļoti uztraukta.

— Kas noticis? — Kliņģernieku paps jautāja.
— Un tu to nezini? — Kliņģernieku mamma sašutusi iesaucās. — Māriņi bērnu rītā uzvedumā nav paredzēta nekāda loma!

— Bet ko es tur varu līdzēt?
— Arī to tu nezini! Audzinātājai vajag uzdevināt šokolādi, lūk, ko tu var līdzēt!

— Diezin...
— Ej un uzdāvin!

Ar to viss bija pateikts. Nākošajā dienā Māriņi no bērnodārza pārveda Kliņģernieku paps.

— Nu? — Kliņģernieku mamma jautāja.
— Uzdāvināju, — Kliņģernieku paps atbildēja. — Neuzkrītoši devu mājienu.

— Tuvāk pie lietas! Nu?
— Nākošajā bērnu rītā dejos septiņi kazlēni. Un Māriņi būs septiņais.

— Diez kas nav. Gotelnieku skuķēns dejos veco Kazu, bet Priķšķu puika būs Vilks.
— Ļoti jauki.

— Nekas nav jauki. Šajā bērnu rītā neko vairs nevar glābt, bet pirms nākošā uzdevini audzinātājai nevis šokolādi, bet dārgāko konfekšu kārbu! Un nerunā preti!

Pēc mēneša Kliņģernieku paps Kliņģernieku mammai ziņoja:

— Uzdāvināju konfekšu kārbu. Neuzkrītoši devu mājienu... Nākošajā bērnu rītā Māriņi lūdzinā par Sarkangalvīti tēlos Vecmāmiņu.

— Tātad Sarkangalvītes lomu viņai tomēr nedod!

— Vecmāmiņa arī ir viena no lielākajām lomām.

— Bet Sarkangalvīte ir pati lielākā! Pirms nākošā bērnu rītā ņem un uzdevini audzinātājai visdārgāko smaržu pudelīti!

Kad tas bija izdarīts, Kliņģernieku paps pārradās mājās stipri domīgs. Kliņģernieku mamma viņu sagaidīja diezgan bargi.

— Es jau zinu, ko tu teiksi! Iedāvināji, neuzkrītoši devi mājienu...

— Nē, — Kliņģernieku paps nopūtās. — Šoreiz audzinātāja deva mājienu.

— Nu, un?

— Ja es nākošreiz atnesīšu īstas franču smaržas, viņa dos Māriņi savu lomu, bet pati tēlos Sniegbaltīti.

— Kas tā ir par lomu, ko viņa dos Māriņi? — Salavecīša, — Kliņģernieku paps teica un nopūtās.

Smagi nopūtās.

JAUTĀJUMĀ PAR KVALITĀTI

Kolīdz ieminamies par kādu rūpniecīšu izstrādājumu, tā tūdaļ pirmajā vietā grib likt prasību pēc tā kvalitātes. Tie laiki, kad preces īpašībām sevišķu uzmanību nepvērsām, ir pagājuši.

Preču ražotāji, protams, domā tāpat un tāp cīnās par savas produkcijas augstiem kvalitātes rādītājiem. Pa lielākai daļai šī cīņa valgojas panākumiem, taču pāri palikušajam: kājā daļā panākumu diemžēl nav. Turklāt piebilst, šī mazākā daļa arī ir diezgan liela. Par to liecina kaut vai apavu veikalu plau un radioizstrādājumu veikalu skatlogi, kur eksponātu kvalitātes apcerēšana jau kļuvusi par diezvērtīgu satīrīkliem un fejetonistiem.

Kādi tad ir tie akmeņi, uz kuriem gac kļūst preču ražotājiem cīņā par produkcijas kvalitāti? Rūpnīcā «Straume», piemēram, ir skata, ka pie visa valnīgi ir piegādātāji. Dņepropetrovskas rūpnīcas «Elektropribor» i kromotoriņi, ja Ļvovas rūpnīcas elektrodzin nebūtu ar defektiem, tad «Straume» nes ņemtu reklamācijas un rūpnīcas labajai slav nekas nekaltētu.

Tā tas patiešām varētu būt, gan ar ma piebildi: ne jau pie visām reklamācijām va nīgi Dņepropetrovskas motorīni vai Ļvovas ele trodzinēji, ne jau pie visām... Nesen «Stra mes» ražotajai rotāļlītei «Bērnu mikseri tika noņemta Valsts kvalitātes zīme. Kāpē Pircēji šo izstrādājumu nepieprasot! Bet kāp VDR ražoto «Bērnu mikseri» pieprasa, p ķeršus izķer!

Ja «Straume» pie visa valno piegādātāju tad Rīgas eksperimentālajā mehanizācijas dzekļu rūpnīcā, gluži otrādi, par tiem domā vi labāko. Rūpnīcas direktors N. Komars un te niskās kontroles nodaļas priekšnieks T. Cleku znis tieši tā arī raksta: «Rūpnīcā nav kva tātes pretenziju pret materiāliem un kor plektējošiem izstrādājumiem, kas saņemti s piegādātājrūpnīcām.» Tātad vaina, kāpēc vairā šī uzņēmuma izstrādājumi neliztur Valsts sta darta stingrās prasības, meklējama citur, v ticamāk, pašu mājās. Painterēsējāties p iemesliem, kāpēc, piemēram, pērn noņem Valsts kvalitātes zīme izstrādājumam «Divp ligo kontakti savienojumi», un saņemām p skaidrojumu: netiek ievērota tehnoloģiskā di ciplīna!

Tas, ka netiek ievērota tehnoloģiskā di ciplīna, protams, ir ļoti slikti. Metālizstrādi jumu rūpnīcā «Liepāja» šī iemesla dēļ bēr nratīņiem, kurus visus iepriekšējos gadus rotā Kvalitātes zīme, pērn no šīs zīmes nācās atv dītles. Gan pirmā ceha priekšnieks L. Ko žuškevičs, gan trešā ceha priekšnieks A. Muz kants visu laiku netika pamanījuši, ka riteņ stīpu sagatavēm tiek lietota no rūsas neattīrīt metāla lente, bet elektrometināšanas mašīnā kontakti tā nodiluši, ka metinājuma vietas kop neturas. Ja tie nav visai nepatīkami tehnolo giskās disciplīnas pārkāpumi, tad jājauda – val tad ievērojamāki arī mēdz būt!

Ļai cik tas būtu neticami, jāatbild apstipr noši: mēdz būt! Nesen Valsts standart komitejas pārstāvji pārbaudīja metālapstrāde ražošanas apvienības «Darba spara» divkamer maizes kastes. Un no pārbaudītajām 200 kastēm visas 200 kastes nevarēja izturēt Valsts stan darta prasības. Un atkal viens no neatbilstība cēloņiem bija tehnoloģiskās disciplīnas trūkums: Tās neievērošanā pirmajā vietā būtu minam tehniskās kontroles nodaļas priekšnieks J. Le tujevičs un tūlīn pēc viņa — galvenais teh nologs V. Ovsjaņņikovs, kura pārzinā esoš iekārtu, rīku un instrumentu tehniskais stāvoklī varētu būt krietni labāks. Un tomēr — Kval itātes zīmī divkameru maizes kaste zaudēj daudz ikdienišķāka iemesla dēļ: konstruktori biroja priekšnieks J. Tartarins bija piemirsis izda rīt izmaiņas maizes kastu izgatavošanai nepie cēlamo tehnoloģisko rīku un iekārtu ra sējumos! Lūk, pie kā dažkārt noved aizmārsība citiem vārdiem, disciplīnas trūkums!

B. KRASINIS

Dažs ver muti vaļā tikai tad, kad vajag žāvāties.

Literatūrā retāk parādās jauni vārdi, biežāk — jaunas frāzes.

Nav obligāti apspiest kritiku — pietiek piespiest pie sienas kritizētāju.

Nereti tie, kam viss šķiet slikts, sarausūši sev visvairāk labumu.

Paškritika — gadās, ka tā ir pašapkalpošanās forma kritikas jomā.

A. LEJIŅŠ

«Sportistam, kas zaudē, nav jākaunas no savām asarām, jo nākamreiz raudās kāds cits.»

«Indrānu Edvarts par saviem vecākiem rūpējas ar mazāku sirsnību nekā par citiem kalpiem un kalponēm.»

«No tā, cik no viņiem piedalās razas novākšanas talkās, ir atkarīgs cilvēku un liellopu barības stāvoklis nākošajā ziemā.»

«Raina varonim Jāzepam pats galvenais ir liela piedošanas spēja, kas ir tik reta mūsu dienās, piemēram, tramvajos un autobusus.»

«Pusdienas var gatavot pēc pavārgrāmatas, bet, ja gribi labi paēst, var arī vārit to, ko prot.»

«Tad, kad blēpām neatliek laika, ka par brīnumu nekas slikts arī prātā neienāk.»

«Indrānu Edvarts un viņa sieva ir jaunā kapitālistu paaudze, kam nepatīk krāšņi koki.»

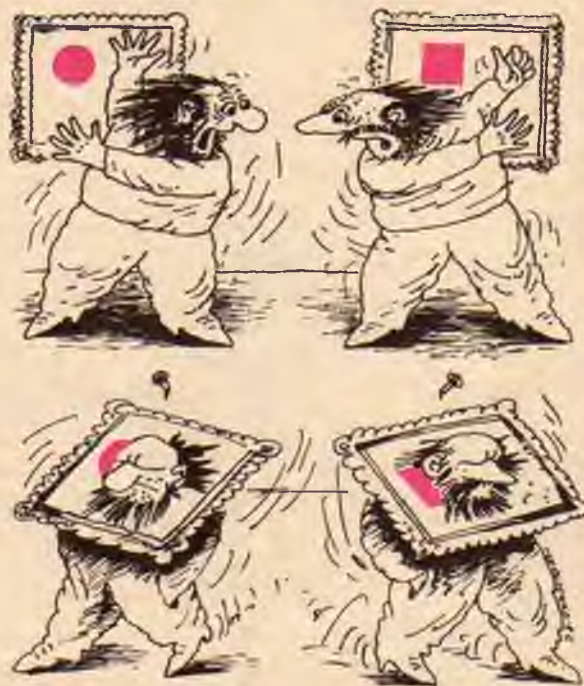
«Lietus laikā pilsētnieki paslēpjas zem automātiskajiem lietussargiem, un dzīve rit tālāk.»

No skolēnu sacerejumiem Izrakstījis
A. BARISJANS

— JA TEV NEIZNĀK, NEUZTRAUCIES! MAN ARĪ MEISTARĪBA MENĀCA UZREIZ.

D. BREIKSS

T. SERGIJENKO

VĀRTII

T. SERGIJENKO

V. ARDASOVŠ

DRAUGU HUMORS

KIPERUS ● KROKODIL ● PEREC ●
PIKKER ● SLUOTA ● VOŽIK

— KĀDU IZZIŅU!! RAKSTI TAČU VĒL NAV IZGUDROTI!

A. JELISEJEVS

V. JONICOVS

I. BEREZNICKS

— TURPMĀK ZINĀSI, KĀ PELNĪT DIVNIEKUS!

V. GLIVENKO

NEGATĪVS UN POZITĪVS

Alfs negaidīti aizrāvās ar fotogrāfēšanu. Kad viņš atstāja savu pirmo filmiņu, es biju nedaudz pārsteigts.

— Te taču viss ir galīgi šķersām! — teicu. — Melnais tev ir balts, baltais — melns. Kur tu tādus brīnumus esi redzējis?

— Tas, mīļumiņ, ir negatīvs, — Alfs paskaidroja. — Kad nokopēju bildītes, viss nostāties savā vietā. Tā tas ir un tā tam jābūt.

— Bet vai nebūtu lietderīgāk uzreiz taisīt tā, lai baltais būtu balts un melnais — melns? — nesapratu. — Kāpēc lieki sarežģīt dzīvi?

Alfs paraudzījās uz mani, pasmīnēja un pasniedza man Kamas automobiļu rūpnīcas Rīgas specializētā autocentra pavēli. Pēc saskaņošanas ar autocentra arodkomitejas priekšsēdētāju A. Fjodorovu 1986. gada 13. janvārī to bija parakstījis autocentra direktors V. Burujans. Pavēlē stāvēja rakstīts:

«Pēdējā laikā KamAZ Rīgas autocentra strauji palielinājies klientu sūdzību skaits par rezerves daļu inženieru D. Smirnovu. Daudzus pieņemtos lēmumus b. D. Smirnovs cenšas ignorēt. D. Smirnovs neizpilda savus pienākumus rezerves daļu sagādē. Viņam bija uzdots sagatavot noliktavā trūkstošo īpaši deficīto rezerves daļu sarakstu, kas nav izpildīts. D. Smirnovs ignorē firmas un autocentra vadības prasības...»

— Kā tev šķiet, kas tas ir? — Alfs vaicāja, kad es biju izlasījis dokumentu līdz galam. — Negatīvs vai jau gatava bilde?

Es paraustīju plecus.

— Ar divu vadošu darbinieku parakstiem negatīvus netaisa, — sacīju. — Ikviens pavēle dzīlākajā būtībā ir bilde, kas atspoguļo to, kas ir. Ja biedrs D. Smirnovs ir melns, tad nekas viņam nelīdzēs!

Alfs vēlreiz pasmīnēja un nolika man uz galda tā paša biedra D. Smirnova raksturojumu, ko pēc desmit dienām, 1986. gada 23. janvārī, bija parakstījis tā paša autocentra tas pats direktors V. Burujans un tas pats arodkomitejas priekšsēdētājs A. Fjodorovs:

«Biedrs D. Smirnovs savus dienesta pienākumus veic ar lielu atbildības sajūtu un ir dziļi iepazīnis sava darba specifiku. Darbā raksturīga iniciatīva. Personiski izvelojis un ieviesis jaunu rezerves daļu uzskaites un sadales sistēmu. Nemīlīgi ceļ savas tehniskās zināšanas. Disciplinēts, morāli izturēts. Saskaņā ar cilvēkiem korekts, kritiskās situācijās spēj atrast optimāli pareizos risinājumus. Iemantojis autoritāti darba kolēģu vidū...»

Par daudzajām sūdzībām, lēmumu ignorēšanu un citiem nāves grēkiem raksturojumā nebija ne vārda.

— Ko tu tagad teiksi? — Alfs vaicāja. — Raksturojumam taču arī jābūt kā bildei — balts ir balts un melns ir melns...

Es brīdī domāju.

— Zinul — es teicu. — Pavēle bija negatīvs, tā sacīt — tehniskas dabas dokuments iekšējai lietošanai. Raksturojums ir bilde, ko nokopē no negatīva. Un tad nav brīnums, ka melnais kļūst balts!

A. BRĀLĪTIS

JAUTAJUMU UN ATBILŽU PĒCPUSDIENA VECRĪGĀ

Ak, mums visiem tik tuvu un dārgā Vecrīga... Par to ir runāts, rakstīts, spriests un apcerēts. Un visvairāk asu vārdu saņēmuši tieši automašīnu vadītāji. Šie nekaunīgie stūres grozītāji braucot, kur ienākot prātā. Pat aizlieguma zīmes viņus neatturot.

Lai tam darītu galu, pilsētas autoinspekcija ieviesusi speciālas caurlaides. Tās izdod šoferiem, kam absolūti nepieciešams iebraukt vecpilsētā. Bet ko dara pārējie, kam šādu priekšrocību nav? Varbūt iet kājām?

Kādas darbības pēcpusdienā kopā ar autoinspekcijas vada komandieri Dzintru Felkeri un inspektoru Andreju Sorokinu uzmanīgi ielūkojamies vecpilsētas ieliņu labirintos. Spīdēja saulīte, kusa sniegs. Tāpēc arī gājēji lāčoja tieši pa ielas vidu. Bet ielas malā stāvēja automašīnas. Protams, ar speciālajām caurlaidēm, kas glīti piestiprinātas pie priekšējā stikla. Viss kārtībā.

Redz, cik apzinīgi šoferi — nopriecājos. Pa kuru laiku paguvuši pāraugt? Bet... Izrādījās, ka Jelgavas rajona Zālenieku padomju saimniecības šoferis Zigfrīds Barvišis to izdarīt tomēr vēl nebija paguvjis. Viņš automašīnu bija apturējis Kalēju ielā pie audumu veikala un uz visiem jautājumiem atbildēja ar vienu vārdu:

— Vainīgs... vainīgs... vainīgs... — un beigās piemetināja: — Priekšniecība lika, un es stāvu un gaidu...

Tāpat stāvēja un gaidīja Balvu sadzīves pakalpojumu kombināta šoferis Vasilis Fimjugovs.

— Ko jūs piesienaties? — viņš pirmais metās uzbrukumā. — Man jāsaņem audums, un beigta balle! Jā, jā, par tādām caurlaidēm esmu dzirdējis, bet nav vaļas aizbraukt uz Tallinas ielu un saņemt! Nu galīgi nav vaļas!

Par ārkārtīgo steigu liecināja arī celāzime. Lai ietaupītu rakstīšanas laiku, tajā bija izlasāms tikai viens vārds «Rīga».

Laiku tāpat taupīja Dobeles sadzīves pakalpojumu kombināta šoferis Egils Meijers. Arī viņam nav bijis vaļas saņemt caurlaidi. Arī viņa celāzimē, lai taupītu tinti, ierakstīts tikai pāris vārdu: «Dobele—Ogre—Ogre—Rīga».

Un tad pavisam negaidīti, gandrīz kā no gaisa nokrita dūšīgs un kareivīgs šoferu aizstāvis. Neliels, apaļš, tērpies tumšā uzvalkā. Vārdu sakot — reprezentabls.

— Kas te notiek? — reprezentabls vīrs

bargi noprasīja. — Ko jūs isti gribat? Šoferi strādā, pilda savu pienākumu, bet jūs jau cat gaisu! Man ir atļauja, ka viņi drikst šeit stāvēt!

— Kāda atļauja?

— Priekšnieks izdeva.

— Lūdzu, parādiet!

— Viņš... ē... teica mutiski.

— Un kāds šim priekšniekam uzvārds?

— E... ē... ē... Nu priekšnieks!... Vai jūs savu priekšnieku nepazīstat! Ir gan cilvēki...

Ar to saruna beidzās, jo reprezentablais vīrs žigli manījās prom.

Pašā 17. jūnija laukuma vidū iepazīstamies ar Komunālās saimniecības ministrijas ekskavatoristu Vasiliju Naruševicu, kas vada traktoru «Belarus», uz kura uzmontēts ekskavators.

Speciāla caurlaide? Nav gan... Viņš tepat taču strādā. Celāzime? Tur nekas neesot ierakstīts. Priekšniecība taupot laiku, tāpēc tikai vakarā visu sarakstot...

Neko sacīt. Lieli gudrinieki. Pat pārāk lieli!

Savu dārgo laiku taupīja arī Rīgas pilsētas Remonta un celtniecības pārvaldes šofere Sarmīte Karaulova. Viņa bija apstājusies Imanta Sudmaļa ielā tieši pretī maksšķerņieku veikalam. Kā isti viņa savu laiku taupīja? Ar valsts transportu atbrauca pusdienās un, lai pēc tam nebūtu lieka aizķeršanās, pat motoru neizslēdza. Ērti, lēti un izdevīgi. Caurlaide? Tāda viņai neesot vajadzīga. Priekšniecība teikusi — ja celāzimē ierakstīts «Vecrīga», tad varot braukt, kur vien vēloties. Ko te vēl lai piebilst? Ja tik gudra priekšniecība, tad arī padotajiem jauka dzīvošana.

...Saulē karsēja, un sniegs kusa. Divās stundās iepazīnāms ar divpadsmit šoferiem, kuri, laiku taupīdami, bija mēģinājuši iebraukt Vecrīgā, tā sacīt, pa kluso. Cik viņu būtu četrās stundās, cik sešās, cik astoņās? Nav grūti aprēķināt. Un ja vēl klāt pieskaitītu apmēram tos trīs tūkstošus caurlaižu, ko gada laikā oficiāli izsniedz autoinspekcija, tad... Jā, tad, šķiet, gājējiem iznākt taisnība, kad viņi errojas: «Vecrīgā tomēr pārāk daudz to mašīnu! Vai nu akurāt tām visām te jābrauc!»

Redzēto un dzirdēto rūpīgi pierakstīja
E. JUMĀRS.

RUMENS BELČEVS
«Stāršel», Sofija

PIE SKURSTENA

Uzvilcis kājās kedas, rāpjos pa jumta dakstiņiem tēvocim Spiro nopakaļ.

— Skurstenis, — tēvocis Spiro prāto, veikli kāpdams augšā par spīti saviem reimatismiem, — nav vienkārša lieta. Skurstenis, brālīt, ir vesela filozofija!

— Jā-a, — es atsaucos, cenzdamies neskatīties uz leju.

— Skurstenis ir jāmīt, pret to jābūt uzmanīgam kā pret sievieti!

— Jā-a, — es norīdu, šā tā nostiprināties uz jumta kores.

— Nu, tagad sākam! Tātad, tu ņem birsti. Vai ne? Tai apakšā piekabini atvāru. Vai ne? Pēc tam pamazām, palēnām laid uz leju... Laid, laid, laid, kamēr jūti — tālāk vairs nav kur laist.

— Jā, — es piekrižu.

— Pēc tam pavelc uz augšu kādu metru vai pusotru. Vai ne?

— Pavilku.

— Un nu sāc skursteni birstēt. Un ar spēku, ļoti pamatīgi, tā lai sodrēji paceļas līdz tevim! Lai tu kļūsti skaisti melns un meičās uz ielas skrien pakal, lūqdams, lai tu viņam

pieskaries, lai viņam dzīvē uzsmaidītu laime. Vai ne?

— Jā-ā, — es piekrižu.

— Kad skurstenis būs izskrāpēts, vari atkal kāpt lejā. Saņem savu naudu un apsveic cilvēkus ar tīru skursteni. Vai ne?

— Jā.

— Un atdod, bet tikai tagad, cukas vākul

— Tēvocis Spiro, nu gan es vairs neko nesaprotu, — es saku. — Ja apakšā cuka nebūs ciet, tas nozīmē, ka skurstenis paliek vaļā un visi sodrēji birst istabā!

— Tur jau ir tas āķis, manu zēn! Jauns vēl esi, tāpēc tādas smalkas lietas nesaproti. Ja tu skursteni tikai iztīrīsi un aiziesi, kas būs? Jau pēc divām dienām, kad būs pārliecinājies, ka, skaties, krāsns atkal velk, tevi aizmirst. Bet ja tu viena skursteņa dēļ piespiedīsi visu saimi rauties melnās miesās, kamēr tīrību dabūs, tevi ilgi pieminēs! Visu dzīvi tevi atcerēsies un vēl mazbērņus ar tevi biedēs!

Un kāpēc cilvēks vispār dzīvo? Lai atstātu pēc sevis pēdas, brālīt, kaut vai kādu nekādu pieminu...

PELU NEDARBI

Laika gaitā dažreiz notikumi apaug ar dažādiem nostāstiem un legendām. Tā, piemēram, joprojām nav aprimušas runas par Cēsu rajona kolhoza «Taurene» spiedogu, kas gājis bojā visai īpatnējās apstākļos. Spiedogs esot pasūtīts pirms ilgāka laika ar šādu uzrakstu: «Uzcelts telcami, brāķa nav.» Tomēr vajadzība to lietot, kā llecina saimniecības celtniecības vēsture, radusies diezgan reti. Šā lemesla dēļ tas guļējās dokumentu plauktā tālākā stūrī, beldzot aizkritis aiz skapja, ievilkts peju alā un tur kritis par upuri grauzēju zobiem.

Kā tur bijis vai nebijis, bet, sacīsim, 1983. gadā nevienam neļēvās prātā doma, ka dzīvojamā māja Gaujas ielā 5 uzcelta telcami. Vai vismaz — bez brāķa.

— Pie visa ir valnīgi mūsu klimatiskie apstākļi, — zūdījās celtniecības vadītājs A. Kalniņš. — Šīto māju vajadzēja būvēt Sahāras tuksnesī, un tur pats velns mums nepieķasītos!

Skaidrs, ka nepieķasītos. Bet mūsu nepastāvīgajos laika apstākļos, kuros kļūdās pat sinoptiķi ar vismalkākajiem aparātiem, ne reti uznāk lietūs. Un Gaujas ielā 5 caur jumtu ūdens tecēja kā caur sietu. Uz grīstiem parādījās visdažādāko apveidu plankumi, tapetes lobījās nost kā sipolu mizas. Jautājums par telefonizāciju un sakariem ar kaimiņiem atrisinājās pats no sevis. Kad sienās parādījās plaisas, radās iespēja sarunāties tieši, neizmantojot nekādas tehniskus līdzekļus.

Izņēmums nebija arī agroķīmiskā laboratorija. Šīs celtnes jumts tāpat bija piemērots tikai beznokrīšņu apstākļiem. Tāpēc laboratorijas dārgās importa iekārtas drīz vien iepazīnās ar lietūs un atkušņa ūdeņiem. Spožumu zaudēja mēbeles un, protams, aparatūra.

Ir veca patiesība. Kur cērt, tur skaidas lec. Kolhozā «Taurene» daudz būvē. Gadās brāķis, to nedrīkstētu pieļaut. Vai nebūtu laiks sākt strādāt citādi!

Atbildēsīm ar piemēru, kas vietējiem ledzīvotājiem ir svaigā atmiņā. Šā gada pirmajās dienās daļa no viņiem svinēja Jurgus un sāka iekārtoties vēl vienā jaunā mājā.

Bet drīz vien dzīvokļos atskanēja saucieni:

— Karsts! Karsts! Auksts! Auksts!

— Re, kā jauno dzīvokļu mītnieki rīko rotaļas, — nezīnātāji sprieda.

Diemžēl no rotaļām tur bija dikti tālu. Gadījās, ka no krāna aukstā ūdens vietā sāka gāzties verdošs. Citreiz no krāna ūdens vispār nenāca, toties uz sienas parādījās mitrs plankums...

— lemeslu, kāpēc gadās brāķis, nav mazums, — kolhoza «Taurene» partijas organizācijas sekretārs b. K. Vītols telca. — Vismaz man šķiet, ka dažreiz kaltē pārmērīgā steiga. Būvēt, protams, vajag ātri un labi, par to nav runas. Bet cenšanās saraut tā, lai objekts par katru cenu būtu pabeigts termiņā, lai tikai būtu ievērotas formalitātes...

Lauku jaudis, kam darīšana ar būvēm, zina, ka tur dažreiz darbojas sarežģīti mehānismi. Turklāt interesanti, ka tie neatrodas būvlaukumā, bet meklējami grāmatveidības operācijās. Tāds piemērs atrodams arī kolhozā «Taurene». Tur, starp citu, strādā diezgan dūšīga celtnieku brigāde. Tad, lūk, tā uzcel, sacīsim, kādu objektu. Bet pēc papīriem šo pašu objektu vēlāk savā plāna izpildījumā ieskaita starpkolhozu celtniecības organizācijā...

— Cik atceros, mūsu rajona SCO savu plānu bija izpildījusi, — stāstīja b. Vītols. — Bet šo objektu vajadzēja nodot, lai labāk pildītos republikas celtnieku plāns. Tāpēc gada beigās iznāca tāda kā sturmēšana. Ja, teiksim, dzīvojamo māju mierīgi nostrādātu vēl kādu laiciņu un visu darītu apdomīgi, domāju, trūkumu būtu mazāk...

lemeslu, kā jau minēja partijas organizācijas sekretārs, ir daudz, un šis nav vienīgais. Plaisas sienās, piemēram, varēja parādīties tāpēc, ka lletoti dažādi materiāli, kuri gadījās pa rokai pirmajā brīdī.

Varbūt peles tiešām ir sagrauzušas veco spiedogu. Bet vai tad nevar tikt pie jauna un laist to darbā!

O. MĀRCIS

Nespeciālisti vienmēr cenšas dabūt darbu savā specialitātē.

L. VĪKSNA

Pesimists arī caur rožainām brillēm visu redz melnās krāsās.

Autoritāte diemžēl caur pazīšanos nav iegūstama.

Vēlēšanos kalngalu sasniegt dažkārt neizdodas tādēļ, ka nav tik augstu dienesta kāpņu.

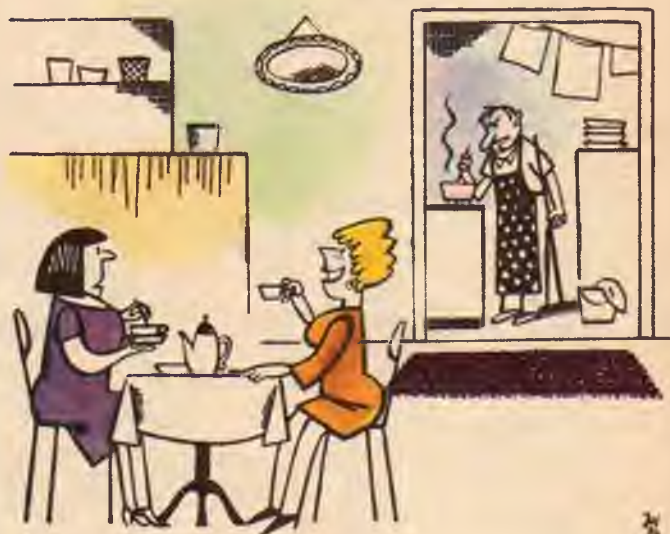
Izkaltušai mucai spunde ir lieka greznība.

Nelaimē var iepazīt ne tikai draugus.

C. MELAMEDS

D. BREIKSS

— DRĪZ BŪSOT ARĪ MĀJSAIMNIECĪBAS ROBOTI.
— MAN JAU IR!

I. MELGAILIS

TITĀNIKA BOJĀEJA.

U. MEŽAVILKS

Kabineti un salsāna

Marta sākumā mūsu redakcija saņēma ne-parastu vēstuli. Tās autoram pagājušajā ziemā vairākkārt bija nācies iegriezties Jūrmalas pilsētas Izpildkomitejas Tirdzniecības pārvaldes rūpniecības preču noliktavā Mel-lužu prospektā 10/12. Vēstules autors — ticat vai ne — izsaka domu, lai nākamziem tirdzniecības pārvaldes priekšnieku kabineti tiktu pārvietoti uz minēto noliktavu. Tas palīdzēšot saglabāt noliktavas darbinieku veselību.

Sakarā ar to, ka priekšlikuma jēga bija grūti izprotama, mūsu redakcijas līdzstrād-nieks sēdās elektriskajā vilcienā un brauca uz Mellužiem, lai, kā mēdz teikt, iepazītos ar apstākļiem uz vietas. Tā rezultātā viņš tagad ar ciešu pārliecību var apgalvot — jā, kabinetu pārcelšana būtu ļoti vēlama! Vēl vairāk, tā ir pat nepieciešama, jo pretējā gadījumā noliktavas darbinieki nākamziem var nosalt.

Nē, tas nav pārspīlējums! Visu pagājušo ziemu viņiem nācās strādāt telpās, kur tem-peratūra bieži vien bija zem nulles. Tie, kas

nodarbojās ar preču pārkraušanu, respek-tīvi, kas kustējās, sašānu pārcieta vieglāk, bet tiem, kam bija jāsež un jākārtu doku-mentācija, klājās grūti.

Varbūt noliktava ir neapkurināma, varbūt tā ir uzcelta bez apsildīšanas ierīcēm! Nekā tam! Līdzīga, visās telpās ir radiatori. Diemžēl radiatoriem piemīt nelāga īpašība — tie silst tikai tad, ja apkures sistēma ir kārtībā un ja kurina katlu. Savukārt, lai kurētos katls, tajā jāmet ogles, bet ogles var mest tikai tad, kad tās ir atvestas.

Te, lūk, ir visa noslēpuma atslēga! Kad pagājušajā ziemā noliktavai bija atvestas ogles, nebija kārtībā apkures sistēma, kad sistēmu daudz maz salaboja, aptrūka ogļu... Tā vai citādi, bet noliktavas darbinieki neželīgi sala visu ziemu.

Var jautāt, vai Jūrmalas Tirdzniecības pārvaldes priekšniekiem stāvoklis rūpniecī-bas preču noliktavā bija zināms. Kā tad, turklāt jau kopš pagājušā gada rudens, taču marta sākumā, kad redakcijas līdzstrādnieks ieradās noliktavā, visas darbinieces tur

sēdēja satuntulojušās un pūta divāsu uz nosalušajiem pirkstiem. Tualetes, protams, bija atzsalusi, tāpēc par sanitārajiem apstākļiem labāk nerunāsim. Turklāt redakcijas līdz-strādnieks ieradās dienā, kad noliktavā spīdēja dienasgaismā. Līdz tam šķirbainie logi visu ziemu bija aizsegti ar segām, lai kaut cik saglabātu siltumu.

Tā nu, iepazīnies ar situāciju uz vietas, redakcijas līdzstrādnieks no visas sirds pievienojas vēstules autora viedoklim. Ko šajā sakarībā domā rūpniecības preču nolik-tavas pārzine, diemžēl neizdevās uzzināt, jo viņa saldama bija saslimusi. Tāpēc gri-bot negribot jāgriežas pie Jūrmalas Tirdz-niecības pārvaldes priekšnieka b. A. Kalniņa. Ja arī viņš būs pārliecināts par kabinetu pārvietošanas lietderību, atliek vienīgi riko-ties. Tad varēsim būt droši, ka nākam-ziem noliktavā gan ogles tiks laikus sagā-dātas, gan apkures sistēma izremontēta.

Un saļt nevienam vairs nenāksies.

A. ISAIS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Vai tiesa, Karlo, ka tu ar Džūlliju vairs nedrau-dzējoties!

— Jā, mēs izšķīrāmies. Viņa pārāk skaļi smējās.

— To gan es nebiju levērojis.

— Tev vajadzēja būt klāt, kad pateicu, kāda man alga!

Slimnīcas ķirurģiskajā nodaļā kāds ieģipsēts vīrletis palūdz medmāsai papīru, zīmuli un raksta:

«Cienījamais kungs! Jūsu grāmatīņas «Kas jāzina izpletnu lēcējiem» 22. lappuses piektajā rindā ir iezag-sies kļūda...»

Skolas mācību gada beigās aktieris jautā savam dēlē-nam:

— Nu, kāda tava liecība! Vai viss kārtībā!

— Jā. Manu kontraktu trešajā klasē pagarināja vēl uz vienu gadu!

Izraksts no Čikāgas policijas protokola:

«Parkā atrasts nepazīstama vīrieša liķis ar skaidri saskatāmām ložu brūcēm. Divas brūces ir 5 centu monē-tas lielumā, trīs brūces 10 centu monētas lielumā, bet divas sasniedz 50 centu monētas izmērus. Kopumā visas septiņas brūces var novērtēt ar 1 dolāru un 40 cen-tiem.»

Ārsts slimniekam:

— Mēs savā slimnīcā esam leviesuši jaunu kārtību. Tūlīt pēc operācijas jūs piecelšities no galda un pats iesī-t pa koridoru uz palātu, lai cik slikti arī justos. Nākošajā dienā jums piecas reizes jāapīet apkārt slimnīcas gal-venajam korpusam, bet trešajā dienā jānoskrien desmit jūdzes. Jautājumi ir!

— Vai operācijas laikā drīkstēšu mazliet pagulēt!

Pircējs veikalā vēlas pirkt Šveices sieru. Vispirms viņš to paož, tad pārdevējam jautā:

— Sakiet, lūdzu, vai šis siers no Šveices ir eksportēts vai izraidīts!

— Es labprāt pārdošu kažoku.

— Vai pircējs tev jau ir!

— Ir.

— Tad ko vēl gaidi!

— Jā, bet kur lai ņemu kažoku!...

— Vai zini, cik bagāta ir mūsu rūpnīca! Tikai par gaisa piesārņošanu vien mēs katru mēnesi maksājam vienu miljonu dolāru soda naudas!

NENOTIEK PASAULĒ

Kādā Kalifornijas (ASV) skolā tika uzdots mājas sacerējums par oriģinālu tēmu: «Kā izdarīt slepkavību, iepriekš nodrošinot sev simtprocentīgu alibi.» Vietējā avīze vēlāk rakstīja, ka daudzu skolēnu vecāki saviem bērniem palīdzējuši meklēt «optimālos variantus».

Karkasonas (Francijā) iedzīvotājs Žans-Klods Sampietro savā dzīvoklī noķēra piecas žurkas un tās palaida brīvībā pilsētas dzīvokļu pārvaldē, tādā veidā protestējams pret pārvaldes kalpotāju bezdarbību grauzēju apkarošanā.

Ja kāds Manitobas provinces (Kanādā) skolnieks grib aizstāvēt savus ateistiskos uzskatus, tas viņam nenākas viegli. Šīs provinces skolniece Kriša Teita atklāti paziņoja, ka viņa dievam netic un rīta pārtaru lasīšanas laikā palika sēžot solā. Sods sekoja nekavējoties — meitenei divas nedēļas aizliedza apmeklēt skolu.

Kā ziņo laikraksts «Washington Post», ASV valdība ik gadus iztērē līdz 18 miljardiem dolāru ārvalstu noslēpumu izspiegošanai. Katrs izzagts noslēpums amerikāņu nodokļu maksātājiem izmaksā ap vienu miljonu dolāru.

Izdevniecība «Mursia» (Itālijā) sākusī izlaist jaunu pro-

dukcijas veidu — aromatizētas grāmatas. Tās iegūst, papīru pirms iespiešanas piesātinot ar augļu esencēm. Pēc jaunās metodes iespiestā R. Kiplinga «Džungļu grāmata», piemēram, smaržo pēc banāniem, bet «Sarkangalvīte» — pēc āboliem.

Nesen Grenlandē pieņemts lēmums, kas paredz bargu sodu visiem, kuri vadījuši suņu un briču pajūgus ierelbušā stāvoklī. Lēmums radies tāpēc, ka pēdējo desmit gadu laikā šajā zemē, kuras iedzīvotāju skaits nepārsniedz 50 tūkstošus, dzērumā gājuši bojā vairāk nekā 40 braucēju.

Londoniete Dorina Seita izbijusies piezvanīja uz policijas iecirkni, jo bija pārliecināta, ka viņas dzīvoklī ielauzušies kārtības sargu uniformās pārgērbušies bandidi, kas vandījās pa skapjiem, atvilktņēm, lauza grīdu un mēbeles. Kad notikuma vietā ieradās otra policistu grupa, izrādījās, ka noticis pārpratums: pirmā grupa, kas meklēja ieročus un narkotikas, bija sajaukusi adreses.

Redingas (Anglijā) teātris ik gadus uz Ziemassvētkiem rāda populāro lugu «Sniegballīte un septiņi rūķi». Pērnā gada nogalē sakarā ar finansiālām grūtībām teātra direkcija nolēma, ka pietiks, ja izrādē piedalīsies tikai četri rūķi.

LEKCIJA PAR NEOGLOBĀLISMU.

KARANDASS
«Stārčela», Sofija

«ZVAIGŽŅU KARI» VAIRUMĀ UN MAZUMĀ

Beidzot taču, dārgie tautieši! Tagad «zvaigžņu kari» var kļūt par jūsu kariem! Jūs, protams, būsiat daudz dzirdējuši par šo jauko izgudrojumu, lasījuši avīzēs, redzējuši, ar kādu sajūsmu dažādas slavenības par to runā no televizora ekrāna.

Lūk, viena no visai raksturīgām vēstulēm, ko mums atsūtīja misters K. K., lielas kara rūpniecības firmas prezidents:

«Pēc tam, kad pret mani izvirzīja veselu kaudzi muļķīgu apvainojumu un apsaukāja par sīku blēdi, jutos tā, it kā man krūtīs kaut kas būtu pārtūcis. Un, galvenais, kaut kādu sīku grāmatvedības pierakstījumu dēļ nieka 35 miljonu dolāru apmērā. Es jau vairs nēcērēju, ka dabūšu vēl kādu izdevīgu kontraktu no Aizsardzības ministrijas. Bet pēc tam televizorā ieraudzīju, kā mūsu prezidents reklamē «zvaigžņu karu» programmu, un tas man deva jaunus spēkus.»

Jā, draugi, misters K. K. atkal izmanījās pakāpt treknu gabalu, kad tika sadalīti pasūtījumi, kuru realizācija ļaus mums no augšas ar lāzera staru satriekt militārus mērķus.

Skan ļoti daudzsoļi, vai ne? Nu, protams. Bet misters K. K. papildus saņēma vēl arī valdības garantiju, ka viņam, tāpat kā pārējiem Aizsardzības ministrijas uzņēmējiem, nebūs jāmaksā peļņas nodoklis līdz projekta galīgai beigšanai.

Varu iedomāties, ko šai brīdī runā vidējā amerikāņu ģimenē. Ģimenes galva dedzīgi jautā mājasmātei:

— Kāda joda pēc lai es grūžu naudu zvaigžņu karos, ja mēs vēl neesam samaksājuši par putekļu sūcēju!

Atzīstieties, godājamais papuci, vai tad tā nav? Un jūs, mister Reigan, neesat domājis par šo jautājumu? Un jūs, mister Vainberģer?

Jūs, papuci, taču negribēsiet teikt, ka nevienam cilvēkam, kas ir ap jums, nav taisnība? Jūs taču negribēsiet palikt vienīgais, kas uzskata, ka nekāda «zvaigžņu karu» programma mums nav vajadzīga.

Protams taču, jūs negribat. Un tagad paklausieties, ko mums no Ilinoisas

raksta misters M. Dž., papucis, kurš arī agrāk bija šaubījis:

«Agrāk es tiešām šaubījos, bet tikai līdz brīdim, kad televizorā ieraudzīju mazu meitenīti, kas rādīja savus «zvaigžņu karu» zīmējumus un stāstīja, cik tas ir vareni. Jau nākamajā dienā es piezvanīju «zvaigžņu karu» reklāmas agentam un nožēloju savus līdzšinējos uzskatus. Pateicu, ka agrāk muļķības dēļ gribēju sakrāt naudu, lai meita varētu mācīties koledžā, bet tagad vēlos to ieguldīt šai projektā.»

Jā, draugi, misters M. Dž., paldies dievam, visu ieraudzīja istajā gaismā. Viņš uz karstām pēdām pārskaitīja savus ietaupījumus kādas lielas kara rūpniecības firmas zinātniskās pētīšanas laboratorijai Kalifornijā.

Varu iedomāties, man kāds skeptiķis vaicās:

— Protams, mēs visi esam priecīgi, ka varam likt naudu galdā. Bet kas isti ir šī «zvaigžņu karu» programma, kas dod iespēju raust naudu dažādiem blēžiem?

Nu ko, mister skeptiķi. Ceru, jūs būsiat dzirdējis par ūdeņraža bumbu un kaut kādiem ļaundariem, kuri pratuši to pievākt un jau sen būtu likuši lietā, ja būtu pārliecināti, ka tiks cauri ar veselu ādu.

Lūk, tā, mammucīt. Tā arī pasakiet misteram skeptiķim:

— Visas šīs bombas atsitīsies pret Ameriku kā zirņi pret sienu. Un tikai pateicoties «zvaigžņu karu» programmai. Vai jūs zināt, ko tā dos Savienotajam Valstīm, mister skeptiķi? Milzīgu lietussargu virs visas valsts. Kad bombas lidos Amerikai tieši denīšos, lietussargs tās uztvers, bombas iestrēgs starp spieķiem, pēc tam lietussargs kā atspere metīs tās atpakaļ.»

Tāpēc, ja gribat izsmieties līdz asarām, piezvaniet uz Balto namu, Pentagonu vai kongresu un pasakiet, ka vēlaties «zvaigžņu karus». Vai arī uzreiz sūtiet čeku jebkuram blēdim no Pentagona pēc jūsu izvēles.

Atcerieties, tikai zvaigžņu karu programma spēj iedvest jaunu dzīvi nodedzītajā vecajā labajā militāri rūpnieciskajā kompleksā.

TĀ ESOT BIJIS

Bernardam Šovam kāds jauneklis reiz jautāja, vai tiesa, ka tie, kas laulājas piektdienā, visu laulības dzīvi būs nelaimīgi.

— Protams! — rakstnieks atteica. — Kāpēc lai piektdiena būtu izņēmums!

Reiz institūtu, kurā strādāja ievērojamais angļu ķīmiķis Džons Pēpers, apmeklēja karaliene Viktorija. Zinātnieks tieši tobrīd iepazīstināja studentus ar skābekļa īpašībām. Augstās viešņas klātbūtnē Pēpers apjuka un sprāgstošās gāzes rašanos paskaidroja ar šādiem vārdiem:

— Un tagad jūsu augstības acu priekšā būs tas gods savienoties skābeklim ar ūdeņradi!

Laikā, kad Roberts Openheimers strādāja kopā ar Einšteinu, viņš relatīvi-

tātes teorijas autoram pus pa jokam pus nopietni valcāja, vai viņš uzdos eksāmenos grūtus jautājumus.

— Kur nu! — Einšteins atteica. — Uzdošu tos pašus jautājumus, kurus pagājušajā gadā.

— Bet jūs dzirdēsiet arī tās pašas atbildes, — Openheimers aizrādīja.

— Ņemiet vērā, kolēģi, — Einšteins lelbida, — ka ir pagājis vesels gads. Pārreiz atbildes uz tiem pašiem jautājumiem tagad ir pavisam citas.

Bernards Šovs reiz saņēma no kāda garlaicības māksla aristokrāta šāda satura zīmīti:

«Lords Čestertons būs mājās piektdien no pulksten pieciem līdz septiņiem.»

Rakstnieks aizsūtīja zīmīti atpakaļ, pierakstījis klāt:

«Bernards Šovs arī.»

Šai numurā karikatūras zīmētas pēc Gunāra Bērziņa, Dainā Breikša, Jāņa Brinķa, Luda Danilāna, Armīna Lejiņa, Imanta Meigaija, Uga Mežavilka, Adriāna Mukāna, Igora Paikova, Mirdzas Ramanes, Edvarda Rusmaņa un Andreja Vītes tēmām.

«Palante», Havana

«Stāršel», Sofija

— Laslo ir īsts mākslinieks! Ar to tēviņu sēž viņa paša sieva!

«New Yorker», Nujorka

ĀRZEMJU HUMORS

— Man šodien bija veiksmīga diena! Atnesu laimi četrdesmit astoņiem cilvēkiem!

«Rohač», Bratislava

— Es gribētu lūgt manai sievasmātei tūristu maršrutu ar iegriešanos Bermudu trijstūrī...

«Dikobraz», Praga

— Labprāt ietu jums līdzi, ja man nebūtu tik daudz jāgludina.

«Punch», Londona

«Eulenspiegel», Berlīne

— Grūti pat iedomāties, ka viņš kādreiz bija mans līgavainis...

«Weekend», Londona

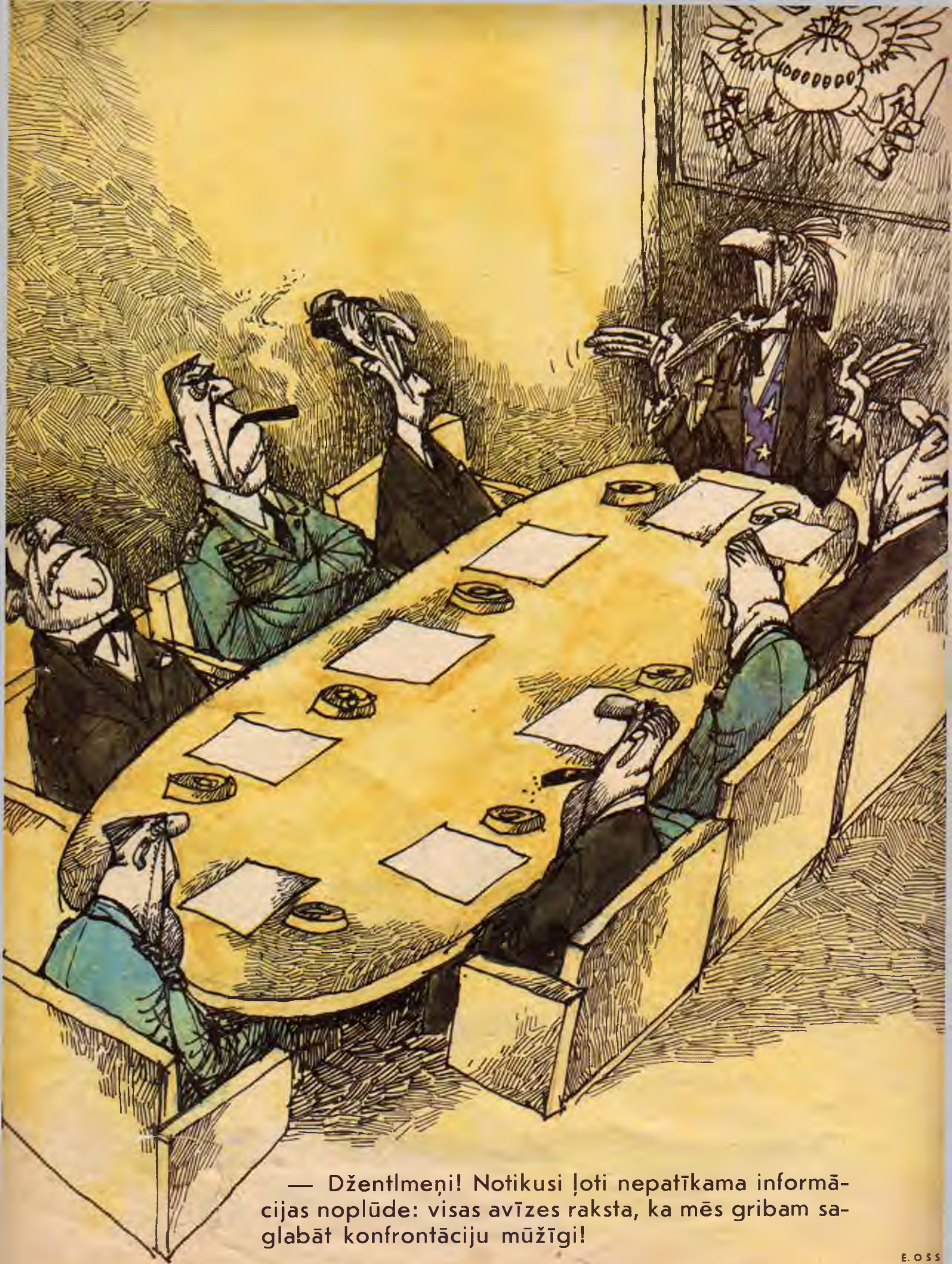
— Vai mainīt sveci? Ak, kungs, es taču domāju, ka mana mašīna brauc ar benzīnu!

«Weekend», Londona

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, E. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskā redaktore O. Lovnika. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēs-

Nodots salikšanai 21.03.86. Parakstīts šānai 08.04.86. JT 000819. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,73 izd. l. Metiens 120 000 eks. Pasūt. Nr. 240. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дэдзис» (Чертлополх). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-91, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081,

— Džentlmeņi! Notikusi ļoti nepatīkama informācijas noplūde: visas avīzes raksta, ka mēs gribam saglabāt konfrontāciju mūžīgi!